

Hrad vždycky vyhraje, ale to lidem Arrow nebrání, aby se nepokoušeli vylepšit si postavení. Chápu to. I já riskoval, když jsem se přihlásil k bojům o titul Krvestrážce.

Na Lutherově spodním rtu se sbírají sliny, formuje další slovo. „Sullivan?“ ptá se.

Dlouhá slova jsou pro něj těžká. To, že ze sebe ty slabiky dostal, znamená, že je to pro něj důležité.

Když slyším to jméno, drtí to ve mně všechno, co zbylo z mých vnitřností. Zavrtím hlavou. Není co dodat.

Luther sklopí hlavu, korálková očka zmizí pod mohutným rozčepýřeným obočím. Smutní pro Sullivana. Sice jen krátce, ale přece.

Přicházejí další stráže. Obrátím se k Lutherovi zády. Chce se mi zuřit kvůli Sullivanovi, ale můj vztek teď obrovi nepomůže.

Znovu se zadívám ke vchodu, uvažuji o svém záhadném návštěvníkovi. Už by se mohl objevit, ať si můžu jít po svém, nebo aspoň opustit tohle hnusný místo.

Místo toho zaslechnu tichý hlásek.

„Až vyrostu, chci být jako ty.“

Je to zase ten kluk ze stáje. Po holé hlavě se mu táhnou hluboké jizvy, čerstvé růžové rány vedle těch starších. Mlátí ho už celé roky.

Couvne, všimne si, jak se mračím. Nejradši bych se na něj rozkřikl, že je blázen, když touží po životě gladiátora. Sám jsem hlupák, že jsem se k tomu upsal, ale tenhle kluk už si násilí užil dost. Nepotřebuje, abych na něj řval i já.

„Kolik ti je?“ ptám se ho.

Nakloní hlavu, jako by ho překvapilo, že jsem si ho všiml. „Skoro čtrnáct, pane,“ odpoví.

Tipoval jsem ho nanejvýš na devět. Asi je podvyživený, to mu zabrzdilo růst.

Ukáže na moje předloktí, kde mě pořád pálí čerstvé tetování. „Jednou budu mít meč jako ty,“ říká.

Snažím se s ním mluvit mírně. Je stejně starý jako Rose, má nejstarší sestra. Ale jde mi to těžko, hlas mám pořád zhrublý po bitvě. „Jak se jmenuješ?“ „Gunther.“

Skloním se, zahledím se mu do očí a sevřu mu rameno. „Přeju ti všechno nejlepší, Gunthere.“

„Tobě taky, pane! Už jenom tři zápasy.“ V něžných hnědých očích mu ožije jiskra naděje, kterou jsem nechtěl rozpálit. Zamáchá pěstí a cestou za stáje skanduje: „Krvestrážce. Krvestrážce...“

„Udělejte místo!“ křikne jeden ze strážných, do stáji vjíždí elf. Je sám a nijak zvlášť nastrojený, ale poznávám v něm jednoho ze dvou mužů, kteří předtím v královské lóži nejásali.

Sesedne, zaseptá něco svému hnědobílému koni a ten zůstane stát na místě.

Pak lord mlčky sundá velký pytel upevněný k sedlu a popojde kupředu. Elfové už jsou takoví – mlčenliví, vražední, zkušení. Přesto pro mě neznamená fyzickou hrozbu. Vidím mu v očích, že veškerá bojovnost, kterou snad v sobě měl, dávno vyprchala. Ti osamělí se vždycky vzdají.

„Blahopřeji k postupu do finále,“ pokývne na mě. Je starší než já, má tmavě šedé vlasy. „Jsem lord Jakeb.“ Říká to tak, jako by jeho původ byl právo, ne privilegium. Posléze mi nabídne pytel. „Jsi Leith, že? Leith ze Siertosu?“

Ve skutečnosti jsem Leith z Grey, což je v Siertosu, ale neopravuju ho. Lidem jako on je všechno za hranicemi Arrow ukradené.

Beru si vak, svěsím ruku a přimhouřím oči. „Co je to?“

„Čisté oblečení na oslavu tvého postupu,“ vysvětlí Jakeb. „Doufám, že ti to padne. Velikost jsem musel odhadnout.“

„Ne, to si nemůžu dovolit,“ bráním se. Rozhodně se kvůli pár látkám nezadlužím ještě víc.

„Je to dar,“ tvrdí Jakeb. „Nic mi nedlužíš.“

Dívám se mu do očí, a než se zeptám, po těle mě svědčí úzkost. „Proč?“

„Z laskavosti,“ odpoví Jakeb. Ve tváři se mu objeví mazanost, jakou bych čekal u aristokracie. Má něco za lubem, jen jsem ještě nepřišel na to, co to je. Dodává: „Zažil jsi toho hodně.“

„Myslíš?“ Hořce se uchechtnu.

Ať už je důvod, jaký chce, myslím, že takové dárky budou přicházet dál. Je to to nejmenší, co tihle kretění můžou udělat. Přehodím si pytel s oblečením přes rameno a znovu se na něj významně zadívám.